

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

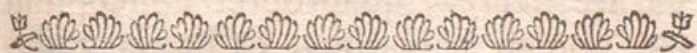
VD18 90117832

§.1. Augustinus in Anglia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

HISTORIA
ECCLESIASTICA.
LIBER XXXVI.

GREGORIUS I. MAGNUS. PAPA.
MAURITIUS IMPERATOR. AGILULPHUS
REX.

§. I.

Augustinus in Anglia.

Augustinus, totam Galliam emensus, tandem in Insulam Tanetos Cantio Magnæ Britanniae Provinciae adjacentem cum sociis ferme quadraginta appulit. Angli & Saxones Germaniae populi annis abhinc centum & quinquaginta

Sæculum VI.
A. C. 597.

Bed. Hist.
L. I. c. 25.

ibid. c. 25.

Sæculum VI. ginta a Britannis vocati, ut ipsis in bello adversus Scotos & Pictos auxiliarentur, in Angliam trajecerant; mox maiore Insulæ parte in suam potestatem redacta tria Regna fundarunt, atque illa ætate Cantium cœtera potentia superabat. In hac Provincia quatuor Reges sibi successerant, atque Ethelbertus numero quintus tunc in annum 36. impetrans, Regni sui fines usque ad Humbrum, † latissimum amnem, protulerat. Thori Consortem habebat illustrem Fretimam e Gente Francorum nomine Bertham Chariberti Regis Filiam. Hæc cum Christiana esset, & Rex Ethelbertus Infidelis, ea conditione ipsi fuerat desponsata, ut libere Christianis Sacris vacare liceret, quapropter Episcopum, cui nomen Luidardus, ex Patria adduxerat.

† Æstuarium
Abûs.

Greg. Tur.
IV. hist. c. 26.
& IX. c. 26.

Igitur Augustinus, ubi in Insulam Tanetensem pervenit, ad Cantii Regem misit Interpretes Francos, quos S. Gregorii jussu viæ comites elegerat; nam Francorum, Anglorumque linguæ, cum Gens utraque ex Germania ortum traheret, haud multum divertebant, Augustinus vero solius Latinæ gnarus erat. Per hos ad Regem deferri rogavit, se Roma advenisse, ut nuncium optimum significaret, & gaudium æternum atque Regnum sine fine cum Deo vivo & ve-

ro adpromitteret. Jussit Rex, Romanos in Insula, in qua erant, subsistere, donec deliberasset, quid cum ipsis faciendum, & unde necessaria suppeditarentur, nam sæpe antea Reginam Conjugem de Religione Christiana loquentem audiverat. Haud diu post in Insulam Tanetos transmissit, & Augustinum sociosque adesse jussos, non intra limina, sed sub aperto cælo in conspectum admisit; quippe timebat, quod vetus Oraculum ediderat, ne, si viris in ædibus loqueretur, magicis artibus, & præstigiis deciperetur. Ipsi ad Regem accesserunt, bini procedentes, portantes Crucem argenteam & Imaginem Salvatoris in Tabella depictam, & cantantes Lytanas, quibus suam, eorumque ad quos veniebant, Salutem a Deo deprecabantur.

A Rege considerare jussi Religionem Christi ei & omnibus præsentibus prædicare cœperunt. Rex respondit: *Sermones elegantissimi & promissa magnifica! quia autem nova sunt & incerta, non possum assentiri, & illam Religionem deserere, quam tamdiu cum tota Gente Anglorum colui. Nihilominus quia exremota Regione venistis, & mihi videmini ea nobis communicare velle, quæ magis vera & meliora esse bona fide creditis, non modo nihil mali vobis inferam, sed optime habebo, & annonam necessariam*

Sæculum VI.
A. C. 597.

Fides in Anglia prædicatur.

Sæculum VI. *viam præberi jubebo. Præterea non desistam proposito vestro. Docete & persuadete hominibus ut Sacra vestra sequantur, utcunque poteritis.* Itaque domum illis concessit in Civitate Dorvernien. Regni sui Metropoli, quæ exinde istam ob causam Cantuaria dicta fuit. Illi pro more suo illam Civitatem intrarunt bini & bini ambulantes, & concinentes. *Oramuste, Domine! quoniam Misericors es, ut auferas iram tuam a Civitate ista & a Domo ista, quia peccavimus, Alleluja!*

t. 26.

Cum hoc modo Sedem in urbe illa nacti essent, vitam Apostolorum & primitivæ Ecclesiæ imitantes, & jugiter orationi, vigiliis, jejuniis vacantes, omnes hujus Mundi illecebras contemnebant. Quæ docebant esse faciendâ, præmi faciebant, nihil nisi vitæ hominis necessaria ab iis, quos erudiebant, accipientes, omnia & ipsam mortem in testimonium Veritatis, quam prædicabant, ferre parati. Extra Civitatem, qua Orientem spectat, stabat Ecclesia in honorem S. Martini tempore, quo Romani Magna Britannia potiebantur, ædificata. In ea Regina orare consueverat, ibique Missionarii ab initio ad psallendum, eorandum, Missam celebrandum, prædicandum & baptizandum conveniebant; nam Anglorum multi in Viris Sanctis vitæ innocentiam & simplicitatem admirati

mirati atque Doctrinæ dulcedine capti Sæculum VI.
 ad Fidem convertebantur. Ipse Rex A. C. 597.
 vitæ eorum puritate & promissorum ma-
 gnitudine, quæ pluribus Miraculis ful-
 ciebantur, permotus credidit, & Sacro
 Fonte ablutus est, cujus exemplum se-
 quente populo numerus eorum, qui Cæ-
 lestem Doctrinam accepturi veniebant,
 in dies crevit, & plurimi conversi sunt.
 Rex Fidelium numerum augeri gaude-
 bat, sed nullam vim adhibebat, satis es-
 se ratus, si majorem amicitia affectum
 illis ostenderet, qui Fidem Christianam
 suscepissent, utpote futuris in Regno
 Cœlesti Sociis; quippe a Romanis Præ-
 dicatoribus didicerat, neminem ad Jesu
 Christi Servitum compelli debere. Il-
 lis igitur in sua Metropoli locum Sedi
 Episcopali erigendæ congruum & Redi-
 tus sufficientes assignavit.

Interim Augustinus in Galliam reve-
 ctus Arelate a Virgilio Archiepiscopo pro
 Natione Anglorum Episcopus ordinatus,
 & missa omni mora in Angliam rever-
 sus plus quam decem Anglorum millia
 in Festo Nativitatis Domini eodem an-
 no 597. Indictione prima baptizavit. Greg. VII.
 Inde Laurentium Presbyterum & Petrum ep. 30. Ind. 1.
 Monachum Romam dimissos, S. Grego-
 rio omnia sicut Cælo Auspice gesta erant,
 referre, & quosdam Articulos, circa
 quos mandata ejus exquirebat, tradere
 jussit.

§. II.